Maria Slătinaru Nistor – nestematele unei vieți de artist

(Grigore Constantinescu – 26 mai 2008)

Sunt desigur mulți cei care pot vorbi despre marea noastră soprană, Maria Slătinaru Nistor. Unii o cunosc după renumele său, de primă mare voce a României, cu o carieră glorioasă pe tărâmuri internaționale. Alții, privilegiați, au făcut muzică în compania artistei, fiindu-i parteneri pe scenele românești sau pe importante scene ale lumii, ca și în sălile de concert unde au răsunat vaste creații vocal-simfonice. Impresia multora dintre acești artiști este statornică în memorie, așa cum mărturisea dirijorul francez Alain Pâris cu care a cântat multe spectacole în Franța: „Maria, elle est inoubliable.” Se pot multiplica la infinit asemenea reacții la auzul vocii sale, care este melodioasă și specială chiar când rostește cuvinte. De asemenea, vorbesc despre Maria Slătinaru cei are au avut beneficiul unei relații de colegialitate, uneori de prietenie admirativă, față de ea. Pe aici undeva mă aflu și eu, bucuros de câte ori ne putem vedea, așa cum eram surprins întotdeauna de performanțele cântului și de această voce amplă, expresivă, cu un timbru inconfundabil. Pretutindeni, cronicile lumii lirice îi caracterizează temperamentul și vocea cu exclamații admirative: „voce somptuoasă”, „voce amplă și strălucitoare, flexibilă și extrem de emoționantă”, „puternica luminozitate a vocii sale”, „timbru sensibil și catifelat”, „explozii metalice cu rezerve vocale inepuizabile”... Cariera sopranei a fost marcată de numeroase spectacole pe cele mai mari scene lirice ale lumii, dintre care amintim selectiv: Opera de Stat din Viena, Teatro Liceu din Barcelona, Teatrul La Fenice din Veneția, Metropolitan Opera din New York, teatrele de operă din Paris, Bordeaux, Berna, Berlin, München, Hamburg, Basel, Strasbourg, Bruxelles, Florența, Verona, Las Palmas, Tokyo, San Francisco, Dallas, Montreal, Melbourne...

În câteva cuvinte, o retrospectivă a acestui destin începe cu cele două maestre care au format-o ca artistă la Conservatorul din Iași – Florica Mărieș, la cel din București – Arta Florescu. Premii la concursuri internaționale marchează intrarea în marea carieră, căci Maria Slătinaru este laureată la concursurile „Ceaikovski” - Moscova, Toulouse - Franța, „George Enescu” - București, Verviers - Belgia, Francesco Vinas - Spania.

După debutul pe scena lirică bucureșteană cu Elisabeta din „Don Carlos”, ilustra soprană cucerește publicul de pretutindeni cu marile roluri de soprană dramatică din „Trubadurul”, „Forța destinului”, „Aida” de Verdi, „Faust” de Gounod, „Boema”, „Turandot”, „Mantaua”, „Boema”, „Fata din Far West”, „Tosca” de Puccini, „Fidelio” de Beethoven, „Nunta lui Figaro”, „Flautul fermecat” de Mozart, „Andrea Chenier” de Giordano, „Tannhäuser”, „Walkiria” de Wagner, „Cavalleria Rusticana” de Mascagni, „Gioconda” de Ponchielli, la care se adaugă și roluri din operele românești.

În paralel cu master clases la Montreal - Canada, Basel - Elveția, Milano - Italia, din 1990 Maria Slătinaru a devenit Maestră de canto la Universitatea Națională de Muzică. Timp de aproape două decenii, am fost privilegiat să prezint producțiile clasei Maria Slătinaru Nistor, desfășurate pe scena studioului Universității sau la sala Dalles, și în alte spații scenice deschise belcantoului. Interesul s-a dovedit din ce în ce mai mare prin atractivitatea ocaziei de a urmări cum Maestra, cu o intuiție dublată de tezaurul de cunoștințe, răbdarea și experiență personală, primea glasuri și le transforma, an de an, în voci de operă și concert. Ceea ce face și acum, cu aceeași iubire cu care a slujit propriile sale roluri.

Sâmbătă, artista este omagiată de Opera Națională București cu un spectacol de „Tosca”, ce îi este dedicat, reamintind senzaționala sa creație în rolul titular. Se evocă astfel o întreagă istorie care, pe alte dimensiuni, reprezintă destinul făuritorului de frumos prin cânt care este Maria Slătinaru Nistor.